

дне и сѣда и сама до краката му.) когато си помисла, че ти си началникъ на юнаците и че си най-младъ изъ тѣхъ. Безъ тебе нищо не би станало. . . Колко азъ съмъ щастливъ! Слушай! Азъ ща да ти кажа нѣщо тайно: ти си хубавъ като царь, а великъ като императоръ . . . Но ето какво ще да са случи: утре ще да та опознае сичкиятъ свѣтъ и ще да ти са чудатъ даже и жените. Нѣма нито единъ човѣкъ, който да ти не каже утре това, щото ти говора азъ днеска. Припомни си, че азъ ти го казахъ по-напредъ отъ тѣхъ, по-напредъ отъ сичките други хора. Не е ли така, Улрихе?

Улрихъ.

Така е, така е, дѣте мое!

Елиза.

Знай и това, че ако ти залюбишъ друга, то ти ще да та излъже твърде лесно. Ти си изучилъ мъжете, Улрихе; ти си достоенъ да бѣдешъ началникъ надъ мъжете; но жените, вѣрвай ми ти, не си още опозналъ. Тие ще да та излъжатъ твърде лесно.

Улрихъ (усмихнато ).

А отъ дѣ знаешъ ти това? Излъгала ли си ма сама нѣкога?

Елиза.

Разбира са. Напримѣръ, азъ та лъжа и сега, защото си смѣя и защото накарвамъ и тебе да са усмихвашъ; но това не би трѣбало да бѣде, защото азъ съмъ готова да плача. . . Азъ говора и смѣя са съ тебе само за това, за да са забрава; но ако ти да не би билъ тука, то не би правила нищо друго, освѣнъ да плача.